BESCHIKKING VAN HET HOF (Vierde kamer)
1 februari 2001 *

In de gevoegde zaken C-300/99 P en C-388/99 P,

Area Cova SA, gevestigd te Vigo (Spanje),

Armadora José Pereira SA, gevestigd te Vigo,

Armadores Pesqueros de Aldán SA, gevestigd te Vigo,

Centropesca SA, gevestigd te Vigo,

Chymar SA, gevestigd te Vigo,

Eloymar SA, gevestigd te Estribela (Spanje),

Exfaumar SA, gevestigd te Bueu (Spanje),

Farpespan SL, gevestigd te Moaña (Spanje),

Freiremar SA, gevestigd te Vigo,

Hermanos Gandón SA, gevestigd te Cangas (Spanje),

Heroya SA, gevestigd te Vigo,

Hiopesca SA, gevestigd te Vigo,

José Pereira e Hijos SA, gevestigd te Vigo,

Juana Oya Pérez, wonende te Vigo,

Manuel Nores González, wonende te Marín (Spanje),

Moradiña SA, gevestigd te Cangas,

Navales Cerdeiras SL, gevestigd te Camariñas (Spanje),

Nugago Pesca SA, gevestigd te Bueu,

* Procestaal: Spaans.

Pesquera Austral SA, gevestigd te Vigo,

Pescaberbés SA, gevestigd te Vigo,

Pesquerías Bígaro Narval SA, gevestigd te Vigo,

Pesquera Cíes SA, gevestigd te Vigo,

Pesca Herculina SA, gevestigd te Vigo,

Pesquera Inter SA, gevestigd te Cangas,

Pesquerías Marinenses SA, gevestigd te Marín,

Pesquerías Tara SA, gevestigd te Cangas,

Pesquera Vaqueiro SA, gevestigd te Vigo,

Sotelo Dios SA, gevestigd te Vigo,

vertegenwoordigd door A. Creus Carreras, E. Contreras Ynzenga en A. Agustinoy Guilayn, abogados,

en

Xunta de Galicia, vertegenwoordigd door V.M. Vázquez-Portomeñe Seijas, abogado,

rekwiranten,

betreffende twee hogere voorzieningen tegen de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer) van 8 juli 1999, Area Cova e.a./Raad (T-194/95, Jurispr. blz. II-2271), strekkende tot vernietiging van deze beschikking,

andere partijen bij de procedure:

Raad van de Europese Unie, vertegenwoordigd door J. Carbery en G. Ramos Ruano als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg,

verweerder in eerste aanleg,

Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesca de Merluza (Anamer), gevestigd te Vigo,

Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesquerías Varias (Anavar), gevestigd te Vigo,

en

Asociación de Sociedades Pesqueras Españolas (ASPE), gevestigd te Vigo,

verzoeksters in eerste aanleg,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer),

samengesteld als volgt: A. La Pergola, kamerpresident, D. A. O. Edward en C. W. A. Timmermans (rapporteur), rechters,

advocaat-generaal: F. G. Jacobs,
griffier: R. Grass,

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschriften, op 10 augustus respectievelijk 12 oktober 1999 ter griffie van het Hof neergelegd, hebben Area Cova SA en 27 andere in de Spaanse provincies La Coruña en Pontevedra gevestigde reders (hierna: „Area Cova e.a.") enerzijds, en de Xunta de Galicia anderzijds, overeenkomstig de artikelen 225 EG en 49 van 's Hofs Statuut-EG hogere voorziening ingesteld tegen de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 8 juli 1999, Area Cova e.a./Raad (T-194/95, Jurispr. blz. II-2271; hierna: „bestreden beschikking"), houdende niet-ontvankelijkverklaring van hun beroep tot nietigverklaring van verordening (EG) nr. 1761/95 van de Raad van 29 juni 1995 houdende tweede wijziging van verordening (EG) nr. 3366/94 tot vaststelling, voor 1995, van bepaalde maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden in het gereglementeerde gebied zoals omschreven in het Verdrag inzake toekomstige multilaterale samenwerking op visserijgebied in het noordwestelijk deel van de Atlantische Oceaan (PB L 171, blz. 1; hierna: „litigieuze verordening").

Toepasselijke bepalingen en aan het geding ten grondslag liggende feiten

2 De aan het geding ten grondslag liggende feiten, zoals die naar voren komen uit de aan het Gerecht voorgelegde stukken en uiteengezet worden in de punten 1 tot en met 11 van de bestreden beschikking, kunnen als volgt worden samengevat.

3 In september 1994 heeft de visserijcommissie van de Visserijorganisatie voor het noordwestelijk deel van de Atlantische Oceaan (hierna: „NAFO"), ingesteld bij het Verdrag inzake toekomstige multilaterale samenwerking op visserijgebied in

het noordwestelijk deel van de Atlantische Oceaan (hierna: „NAFO-verdrag"), dat namens de Europese Economische Gemeenschap werd goedgekeurd bij verordening (EEG) nr. 3179/78 van de Raad van 28 december 1978 (PB L 378, blz. 1), voor het eerst een vangstbeperking ingevoerd voor zwarte heilbot in het door het NAFO-verdrag gereglementeerde gebied (hierna: „NAFO-gebied"), door de totaal toegestane vangst (hierna: „TAC") in de NAFO-deelgebieden 2 en 3 voor het jaar 1995 vast te stellen op 27 000 ton.

4 Op 20 december 1994 gaf de Raad verordening (EG) nr. 3366/94 tot vaststelling, voor 1995, van bepaalde maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden in het gereglementeerde gebied als omschreven in het Verdrag inzake toekomstige multilaterale samenwerking op visserijgebied in het noordwestelijk deel van de Atlantische Oceaan (PB L 363, blz. 60). In de zevende overweging van de considerans van deze verordening stelde de Raad onder meer vast dat de totale vangstquota voor zwarte heilbot voor 1995 in de deelgebieden 2 en 3 nog niet waren verdeeld over de NAFO-partijen, dat de NAFO-visserijcommissie een tussentijdse vergadering zou convoceren om deze verdeling vast te stellen, en dat in afwachting daarvan in 1995 vangsten van zwarte heilbot zouden worden toegestaan en in mindering worden gebracht op de voor de lidstaten vastgestelde quota.

5 De in het vorige punt genoemde verdeling werd vastgesteld tijdens een bijzondere vergadering van 30 januari tot en met 1 februari 1995, waarbij de NAFO-visserijcommissie heeft besloten om de Gemeenschap op de TAC voor zwarte heilbot van 27 000 ton een beschikbaar gedeelte van 3 400 ton toe te kennen.

6 De Gemeenschap beschouwde deze toewijzing als ontoereikend en heeft op 3 maart 1995 bezwaar gemaakt op basis van artikel XII, lid 1, van het NAFO-verdrag.

7 Dezelfde dag, en blijkbaar in antwoord op de indiening van dit bezwaar, heeft Canada zijn wetgeving aangepast om buiten zijn exclusieve economische zone

schepen te kunnen inspecteren, en op 9 maart 1995 hebben de Canadese autoriteiten op basis van deze nieuwe wetgeving een inspectie verricht aan boord van het schip Estai, dat eigendom is van José Pereira e Hijos SA, en dat aan het vissen was in het door het NAFO-Verdrag gereglementeerde gebied.

8 Bij verordening (EG) nr. 850/95 van 6 april 1995 houdende wijziging van verordening nr. 3366/94 (PB L 86, blz. 1), heeft de Raad een autonoom communautair quotum vastgesteld waarbij de communautaire vangsten van zwarte heilbot in de NAFO-deelgebieden 2 en 3 voor 1995 werden beperkt tot 18 630 ton, met dien verstande dat „bij de toepassing van dit autonome quotum de voor het betrokken bestand vastgestelde instandhoudingsmaatregel, de TAC van 27 000 ton, in acht moet worden genomen, [en] dat daartoe de mogelijkheid moet worden geopend om de visserij te laten beëindigen zodra de TAC is volgevist, zelfs al is het autonome quotum niet opgebruikt".

9 Ter beëindiging van het diplomatieke geschil tussen de Gemeenschap en de Canadese regering naar aanleiding van de in de punten 6 en 7 van de onderhavige beschikking uiteengezette feiten, hebben de betrokken partijen op 20 april 1995 in het kader van het NAFO-verdrag een visserijovereenkomst gesloten in de vorm van goedgekeurde notulen en de bijlagen daarbij, een briefwisseling en een notawisseling, welke overeenkomst namens de Gemeenschap is goedgekeurd bij besluit 95/586/EG van de Raad van 22 december 1995 (PB L 327, blz. 35; hierna: „bilaterale visserijovereenkomst").

10 Conform deze overeenkomst gaf de Raad op 29 juni 1995 de litigieuze verordening waarbij voor 1995, met ingang van 16 april 1995, voor zwarte heilbot een communautair vangstquotum van 5 103 ton in de NAFO-deelgebieden 2 en 3 is vastgesteld.

11 Bij verordening (EG) nr. 2565/95 van de Commissie van 30 oktober 1995 betreffende het beëindigen van visserij op zwarte heilbot door vissersvaartuigen die de vlag voeren van een lidstaat (PB L 262, blz. 27), heeft de Commissie de uitputting van dit quotum vastgesteld.

Procedure voor het Gerecht

12 Van mening dat het communautaire vangstquotum voor zwarte heilbot van 5 103 ton veel lager was dan het eerder door de Raad vastgestelde quotum, slechts een klein deel vormde van de door de NAFO-visserijcommissie vastgestelde TAC en, als gevolg daarvan, hun economische en financiële belangen schaadde, stelden Area Cova e.a., alsmede drie te Vigo (Spanje) gevestigde verenigingen van reders, de Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesca de Merluza (Anamer), de Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesquerías Varias (Anavar) en de Asociación de Sociedades Pesqueras Españolas (ASPE), op 16 oktober 1995 bij het Gerecht een beroep tot nietigverklaring van de litigieuze verordening in, in het kader waarvan zij zich bij wege van exceptie beriepen op de onwettigheid van de bilaterale visserijovereenkomst.

13 Bij beschikking van de president van de Vijfde Kamer van het Gerecht van 25 juni 1996 is de Xunta de Galicia toegelaten tot interventie aan de zijde van verzoekers.

14 Overeenkomstig artikel 114, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, heeft de Raad bij afzonderlijke akte de niet-ontvankelijkheid van het beroep opgeworpen. De Raad concludeerde tot niet-ontvankelijkverklaring van het beroep en verwijzing van verzoekers in de kosten, op grond dat de litigieuze verordening een normatieve handeling van algemene strekking was, die verzoekers bovendien niet rechtstreeks en individueel raakte.

15 Op 18 maart 1996 dienden verzoekers hun opmerkingen in betreffende deze exceptie van niet-ontvankelijkheid, die bij beschikking van het Gerecht van 29 mei 1997 met de zaak ten gronde werd gevoegd. Zij voerden aan, enerzijds, dat zij procesbelang hebben, aangezien de litigieuze verordening hen niet alleen raakt uit hoofde van zekere bijzondere en unieke hoedanigheden, maar ook wegens de bij het vaststellen van deze verordening vigerende feitelijke situatie, welke hen ten opzichte van ieder ander karakteriseert. Anderzijds wezen verzoekers op de negatieve gevolgen van een eventuele verwerping van hun beroep door het Gerecht. De weigering om hun procesbevoegdheid te erkennen

zou verzoekers beroven van de mogelijkheid zich daadwerkelijk te verdedigen tegen de litigieuze verordening, aangezien het voor hen onmogelijk was zich tot een Spaanse rechter te wenden. Bijgevolg hebben zij het Gerecht gevraagd te voldoen aan hun verzoek, hun bevoegdheid om dit beroep in te stellen te erkennen, en de Raad te verwijzen in de kosten.

16 In haar memorie in interventie heeft de Xunta de Galicia in dezelfde zin geconcludeerd. Zich enerzijds beroepend op het belang van de visserij voor de Autonome Gemeenschap Galicië, en anderzijds op de economische gevolgen van de litigieuze verordening voor de belangen van rekwiranten, verzocht de Xunta de Galicia het Gerecht, primair, het beroep van verzoekers niet-ontvankelijk te verklaren en, secundair, de litigieuze verordening nietig en de hieraan ten grondslag liggende bilaterale visserijovereenkomst buiten toepassing te verklaren.

De bestreden beschikking

17 Bij de bestreden beschikking heeft het Gerecht het beroep niet-ontvankelijk verklaard.

18 Om te beginnen oordeelt het Gerecht, enerzijds, in de punten 27 tot en met 36 van de bestreden beschikking, dat de litigieuze verordening een handeling van algemene strekking is. Het Gerecht wijst er, in punt 28 van de bestreden beschikking, met name op, dat deze verordening „zonder onderscheid [geldt] voor elk vaartuig dat de vlag van een lidstaat voert of in een lidstaat is geregistreerd en in de [NAFO-deelgebieden 2 en 3] op zwarte heilbot vist of zou kunnen vissen".

19 Anderzijds heeft het Gerecht, in de punten 37 tot en met 71 van de bestreden beschikking, vastgesteld dat de litigieuze verordening de 28 verzoekende reders niet individueel raakt, en, in de punten 72 tot en met 75 van de bestreden beschikking, dat zij ook de drie verzoekende verenigingen van reders niet

individueel raakt. Na onderzoek van de litigieuze verordening heeft het Gerecht, gelet op de vaste rechtspraak van het Hof, met name de arresten van 16 mei 1991, Extramet Industrie/Raad (C-358/89, Jurispr. blz. I-2501), en 18 mei 1994, Codorníu/Raad (C-309/89, Jurispr. blz. I-1853), geoordeeld dat Area Cova e.a. door die verordening niet worden geraakt uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden dan wel een feitelijke situatie welke hen met betrekking tot deze verordening karakteriseert ten opzichte van alle andere personen.

20 Met betrekking tot de tegen de bilaterale visserijovereenkomst opgeworpen exceptie van onwettigheid, herinnert het Gerecht er in punt 78 van de bestreden beschikking aan, dat een dergelijke exceptie, waarin artikel 184 EG-Verdrag (thans artikel 241 EG) voorziet, slechts incidenteel kan worden opgeworpen, en dat bij ontbreken van een primair recht van beroep, geen beroep kan worden gedaan op artikel 184 van het Verdrag. Van oordeel dat het beroep tot nietigverklaring van de litigieuze verordening niet-ontvankelijk was, heeft het Gerecht ook de tegen de bilaterale visserijovereenkomst opgeworpen exceptie van onwettigheid niet-ontvankelijk verklaard.

21 Wat, ten slotte, het argument betreft, dat de weigering om hun procesbevoegdheid voor het Gerecht te erkennen verzoekers de mogelijkheid ontneemt zich te verdedigen tegen de litigieuze verordening, en aldus indruist tegen het fundamentele recht van toegang tot de rechter, dat is neergelegd in artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, wijst het Gerecht er — in de punten 81 tot en met 85 van de bestreden beschikking — op, dat voor de uitoefening van de visserijactiviteit door schepen die onder Spaanse vlag varen in gebieden van de volle zee die niet onder Spaanse jurisdictie vallen, vooraf de afgifte van een tijdelijke visvergunning — die zowel het gebied als de periode waarin mag worden gevist, preciseert — nodig is. Aangezien deze vergunning ongeldig is sedert de inwerkingtreding van verordening nr. 2565/95, waarbij de uitputting van het in de litigieuze verordening vastgestelde communautaire quotum is vastgesteld, en waarbij derhalve is besloten de visserij op zwarte heilbot te beëindigen, hadden verzoekers de mogelijkheid om de Spaanse autoriteiten om afgifte van nieuwe vergunningen te verzoeken teneinde in weerwil van de uitputting van het communautaire quotum de visserij op zwarte heilbot in de betrokken gebieden in 1995 te kunnen voortzetten, waarna zij zich in voorkomend geval tot de nationale rechterlijke instanties konden wenden teneinde de geldigheid van eventuele besluiten tot weigering om gevolg te geven aan deze verzoeken aan te

vechten, en opschorting van de tenuitvoerlegging ervan te verkrijgen. In dit verband beklemtoonde het Gerecht dat er in het kader van deze nationale procedures voor verzoekers geen enkel beletsel bestond om de geldigheid aan te vechten van de gemeenschapsregeling waarop de eventuele besluiten tot afwijzing van hun verzoeken waren gebaseerd, en aldus de nationale rechter te dwingen zich uit te spreken over het geheel van de in dit verband aangevoerde grieven, eventueel na prejudiciële verwijzing van de geldigheidsvraag naar het Hof van Justitie.

De hogere voorziening

22 Area Cova e.a. en de Xunta de Galicia voeren twee, respectievelijk drie, middelen aan tot staving van hun tot vernietiging van de bestreden beschikking ingestelde hogere voorzieningen, die onder de nummers C-300/99 P en C-388/99 P werden ingeschreven.

23 Bij beschikking van de president van het Hof van 10 februari 2000 werden de zaken C-300/99 P en C-388/99 P gevoegd voor de schriftelijke en de mondelinge behandeling en het arrest.

24 In hun eerste middel in de zaken C-300/99 P en C-388/99 P betogen Area Cova e.a. en de Xunta de Galicia dat het Gerecht artikel 173 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 230 EG) verkeerd heeft toegepast door te oordelen dat de litigieuze verordening een handeling van algemene strekking was, terwijl zij een beperkte strekking had en slechts gold voor een volkomen geïndividualiseerde en welomschreven groep marktdeelnemers.

25 In dit verband voeren Area Cova e.a. met name aan dat de visserij op zwarte heilbot een activiteit is die volkomen wordt bepaald door strikte voorwaarden met betrekking tot programmering, investering, voorbereiding en verlening van administratieve vergunningen. De Xunta de Galicia stelt dat uit de motivering van de litigieuze verordening blijkt dat deze het karakter heeft van een beschikking.

26 Met het tweede middel in de zaak C-300/99 P en het derde middel in de zaak C-388/99 P betogen Area Cova e.a. en de Xunta de Galicia dat het Gerecht, door het beroep van verzoekers niet-ontvankelijk te verklaren, het gemeenschapsrecht heeft geschonden, voorzover laatstgenoemden daardoor een middel tot doeltreffende rechterlijke bescherming werd onthouden, hetgeen in strijd is met artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, gelezen in samenhang met artikel F, lid 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (thans, na wijziging, artikel 6, lid 2, EU).

27 Area Cova e.a. en de Xunta de Galicia bekritiseren in dit verband het onbevredigende karakter van de beroepsmogelijkheid die artikel 177 EG-Verdrag (thans artikel 234 EG) biedt. Buiten het feit dat de prejudiciële verwijzing geen recht van de verzoeker, maar een prerogatief van de nationale rechter vormt, brengt deze rechtsweg een aanzienlijke verlenging van de procedure met zich mee. Artikel 173 van het Verdrag is dus het enige geschikte rechtsmiddel om op te komen tegen een communautaire verordening die een particulier rechtstreeks en individueel raakt.

28 Met haar tweede middel in de zaak C-388/99 P, ten slotte, betoogt de Xunta de Galicia dat het Gerecht artikel 173 van het Verdrag verkeerd heeft toegepast door het middel inzake misbruik van bevoegdheid bij de vaststelling van de litigieuze verordening af te wijzen, nu het doel dat deze verordening kennelijk beoogde — de instandhouding van de visbestanden — volgens haar volledig afweek van het door de opsteller van deze verordening daadwerkelijk nagestreefde doel, te weten de oplossing van het visserijconflict met Canada.

29 In zijn memorie van antwoord concludeert de Raad tot niet-ontvankelijkheid van de twee hogere voorzieningen op grond dat zij in algemene bewoordingen zijn gesteld en in wezen betrekking hebben op feitelijke vragen waarop reeds door het Gerecht is beslist.

30 Aangaande het eerste middel in de zaken C-300/99 P en C-388/99 P, dat is ontleend aan schending van artikel 173 van het Verdrag, merkt de Raad op dat

Area Cova e.a. en de Xunta de Galicia het Hof vragen om een nieuwe beoordeling van feitelijke elementen die zij reeds voor het Gerecht hebben aangevoerd, om aan te tonen dat verzoekers door de litigieuze verordening individueel werden geraakt, iets waartoe het Hof volgens hem niet bevoegd is, aangezien de hogere voorziening is beperkt tot rechtsvragen.

31 Met betrekking tot het tweede middel in de zaak C-300/99 P en het derde middel in de zaak C-388/99 P, ontleend aan de weigering van doeltreffende rechterlijke bescherming, betoogt de Raad dat het Gerecht in de bestreden beschikking duidelijk heeft aangetoond dat de verzoekers wel degelijk passende rechtsmiddelen ter beschikking stonden. Deze analyse van het Spaanse bestuurs- en rechtsstelsel moet volgens de Raad worden beschouwd als een feitelijke vaststelling waartegen als zodanig geen hogere voorziening openstaat.

32 Wat, ten slotte, het tweede middel in de zaak C-388/99 P betreft, namelijk misbruik van bevoegdheid, merkt de Raad op dat de hogere voorziening alleen rechtsvragen kan betreffen die betrekking hebben op onderwerpen die in de bestreden beschikking aan de orde komen. In het aangevoerde middel worden dergelijke onderwerpen echter niet naar voren gebracht.

Beoordeling door het Hof

33 Volgens artikel 119 van zijn Reglement voor de procesvoering kan het Hof, wanneer de hogere voorziening kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is, op ieder moment bij met redenen omklede beschikking de hogere voorziening afwijzen, zonder de mondelinge procedure te openen.

34 Dienaangaande zij er allereerst aan herinnerd dat volgens artikel 225 EG en artikel 51, eerste alinea, van 's Hofs Statuut-EG de hogere voorziening is beperkt tot rechtsvragen en moet zijn gebaseerd op middelen ontleend aan onbevoegdheid

van het Gerecht, onregelmatigheden in de procedure voor het Gerecht waardoor aan de belangen van de verzoekende partij afbreuk is gedaan, dan wel schending van het gemeenschapsrecht door het Gerecht (zie met name arrest van 16 maart 2000, Parlement/Bieber, C-284/98 P, Jurispr. blz. I-1527, punt 30).

35 Artikel 112, lid 1, eerste alinea, sub c, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof bepaalt dat het verzoekschrift in hogere voorziening de door de rekwirant aangevoerde middelen en argumenten rechtens dient te bevatten.

36 Uit bovengenoemde bepalingen volgt dat een hogere voorziening slechts kan worden gebaseerd op middelen inzake schending van rechtsregels, met uitsluiting van iedere feitelijke beoordeling. Het Gerecht is bij uitsluiting bevoegd om de feiten vast te stellen, behoudens het geval waarin de feitelijke onjuistheid van hetgeen het heeft vastgesteld, voortvloeit uit de hem overgelegde processtukken, en om die feiten te beoordelen (zie, met name, arrest Parlement/Bieber, reeds aangehaald, punt 31).

37 Uit deze bepalingen volgt ook dat een hogere voorziening nauwkeurig de bestreden elementen van de beschikking moet aangeven, alsmede de argumenten rechtens tot staving van de vordering tot vernietiging daarvan. Een hogere voorziening die slechts de reeds voor het Gerecht aangevoerde middelen en argumenten — met inbegrip van die welke zijn gebaseerd op door het Gerecht uitdrukkelijk van de hand gewezen feiten — herhaalt of letterlijk overneemt, en zelfs geen argumenten naar voren brengt waarin specifiek wordt aangegeven op welk punt de bestreden beschikking op een onjuiste rechtsopvatting zou berusten, voldoet niet aan dit vereiste. Een dergelijke hogere voorziening beoogt immers in werkelijkheid slechts een nieuw onderzoek van het bij het Gerecht ingediende verzoek, iets waartoe het Hof niet bevoegd is (zie met name beschikking van 9 juli 1998, Smanor e.a./Commissie, C-317/97 P, Jurispr. blz. I-4269, punten 20 en 21, en arrest van 4 juli 2000, Bergaderm en Goupil/Commissie, C-352/98 P, Jurispr. blz. I-5291, punten 34 en 35).

Het eerste middel in zaak C-300/99 P

38 Het eerste middel van Area Cova e.a., betreffende de beoordeling door het Gerecht van de voorwaarden voor de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring van de litigieuze verordening, voldoet aan geen van de in de punten 34 tot en met 37 van deze beschikking genoemde voorwaarden.

39 Enerzijds herhalen Area Cova e.a. immers slechts de middelen en argumenten die zij reeds voor het Gerecht hebben aangevoerd, zonder specifiek aan te geven op welk punt de bestreden beschikking op een onjuiste rechtsopvatting zou berusten.

40 Anderzijds komt dit middel neer op een verzoek aan het Hof tot herziening van de feitelijke beoordeling van het Gerecht met betrekking tot het al dan niet besloten karakter van de kring van adressaten van de litigieuze verordening, tegen welke beoordeling geen hogere voorziening openstaat.

41 Het eerste middel in zaak C-300/99 P moet derhalve wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid worden afgewezen.

Het eerste middel in zaak C-388/99 P

42 In haar eerste middel, dat eveneens betrekking heeft op de beoordeling door het Gerecht van de voorwaarden voor de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring van de litigieuze verordening, bekritiseert de Xunta de Galicia de constatering van het Gerecht in punt 35 van de bestreden beschikking, volgens welke „het normatieve karakter van een handeling [...] namelijk niet [wordt] bepaald door de wetenschappelijke of politieke aard van de gronden die tot de vaststelling ervan hebben geleid, doch wel door de omstandigheid dat het toepassingsgebied ervan, zoals in casu het geval is, algemeen en abstract, en dus

objectief, is omschreven", aangezien de werkelijke motivering voor de vaststelling van een handeling er, zoals in casu, op zou kunnen duiden dat deze handeling geen normatief karakter heeft.

43 Dienaangaande moet worden vastgesteld dat het Gerecht geen blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de algemene en abstracte omschrijving van de werkingssfeer te hanteren als bepalend criterium bij het vaststellen van de aard van de litigieuze verordening.

44 Bovendien stelt de Xunta de Galicia ten onrechte dat het Gerecht bij zijn onderzoek naar de algemene of individuele strekking van de litigieuze verordening geen enkele betekenis heeft willen hechten aan de motivering ervan. Het Gerecht heeft die motivering in de punten 56 tot en met 58 van de bestreden beschikking immers uitdrukkelijk onderzocht.

45 Het eerste middel in zaak C-388/99 P moet dan ook wegens kennelijke ongegrondheid worden afgewezen.

Het tweede middel in zaak C-300/99 P en het derde middel in zaak C-388/99 P

46 Het zowel door Area Cova e.a. als door de Xunta de Galicia aangevoerde middel inzake het ontbreken van een doeltreffende rechterlijke bescherming, kan worden gesplitst in drie onderdelen.

47 Met het eerste onderdeel van dit middel betwisten Area Cova e.a. en de Xunta de Galicia de verklaring van het Gerecht in punt 85 van de bestreden beschikking,

dat het Spaanse stelsel van rechterlijke bescherming verzoekers een reële mogelijkheid bood om op te komen tegen de geldigheid van de litigieuze verordening.

48 In dit verband kan worden volstaan met de vaststelling dat, enerzijds, Area Cova e.a. en de Xunta de Galicia dienaangaande slechts de argumenten herhalen die zij reeds voor het Gerecht hebben aangevoerd, zonder duidelijk aan te geven van welke onjuiste rechtsopvatting het Gerecht blijk zou hebben gegeven, en anderzijds, aangezien de vaststelling door het Gerecht van feitelijke aard is, deze in het kader van een hogere voorziening niet kan worden aangevochten.

49 Aangezien Area Cova e.a. en de Xunta de Galicia evenmin door middel van hun argumentatie of de processtukken hebben aangetoond dat het Gerecht de aan zijn oordeel onderworpen punten verkeerd heeft voorgesteld, dient het eerste onderdeel van het middel wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid te worden afgewezen.

50 Met het tweede onderdeel van dit middel verwijten Area Cova e.a. en de Xunta de Galicia het Gerecht de prejudiciële verwijzing te hebben voorgesteld als een „verplicht" middel van rechterlijke bescherming van particulieren, terwijl dit rechtsmiddel ter beoordeling staat van de nationale rechter, en in geen geval een recht van de verzoeker is.

51 Wat dit punt betreft, kan worden volstaan met de vaststelling dat het Gerecht de prejudiciële procedure op generlei wijze als een verplicht rechtsmiddel aanmerkt, maar integendeel in punt 85 van de bestreden beschikking uitdrukkelijk verklaart dat de nationale rechter, indien hij door de verzoekers zou zijn geadieerd, zich had moeten uitspreken over de geldigheid van de gemeenschapsregeling op grond waarvan hun verzoeken om nieuwe visvergunningen waren afgewezen, „eventueel na prejudiciële verwijzing van de geldigheidsvraag naar het Hof van Justitie".

52 Het gebruik van deze bewoordingen toont duidelijk aan dat een dergelijke verwijzing niet meer is dan een mogelijkheid, zodat het tweede onderdeel van het middel als kennelijk ongegrond dient te worden afgewezen.

53 Met het derde onderdeel van dit middel ten slotte, betwisten Area Cova e.a. en de Xunta de Galicia de doeltreffendheid van een stelsel van rechterlijke bescherming dat particulieren die willen opkomen tegen de toepassing van een gemeenschapsverordening, verplicht om eerst te kiezen voor een nationaal rechtsmiddel, met daaraan gekoppeld de mogelijkheid van een prejudiciële verwijzing, ter beoordeling van de geldigheid van die verordening. Omdat een dergelijke verwijzing uiterst onzeker en de te volgen procedure zeer omslachtig is, voldoet dit rechtsmiddel niet aan de eisen van een doeltreffende rechterlijke bescherming in de zin van artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, gelezen in samenhang met artikel F, lid 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Een dergelijke bescherming kan volgens Area Cova e.a. en de Xunta de Galicia alleen worden verzekerd door een rechtstreeks beroep krachtens artikel 173 EG-Verdrag.

54 In dit verband moet worden vastgesteld dat de mogelijkheid voor justitiabelen om hun rechten beschermd te zien door middel van een beroep bij de nationale rechterlijke instanties, die bevoegd zijn om voorlopige voorzieningen te treffen en, eventueel, prejudiciële vragen te stellen, zoals uiteengezet in punt 85 van de bestreden beschikking, de kern vormt van het stelsel van communautaire rechterlijke bescherming. Naast de mogelijkheid — voor degenen die voldoen aan de in het Verdrag neergelegde voorwaarden voor ontvankelijkheid — om een communautaire handeling aan te vechten door middel van een beroep tot nietigverklaring voor de gemeenschapsrechter, beschikken justitiabelen immers over de binnen de lidstaten bestaande rechtsmiddelen om de rechten te doen gelden die zij aan het gemeenschapsrecht ontlenen, waarbij de prejudiciële procedure een doeltreffende samenwerking tussen de nationale rechterlijke instanties en het Hof van Justitie mogelijk maakt.

55 Met betrekking tot het argument dat een van deze rechtsmiddelen in casu niet doeltreffend zou zijn, zij vastgesteld dat die omstandigheid, zo zij al is aangetoond, geen rechtvaardiging kan opleveren voor een wijziging bij wege

van rechterlijke beslissing van het in de artikelen 173 en 177, alsmede in artikel 178 (thans artikel 235 EG) van het EG-Verdrag neergelegde stelsel van beroepswegen en procedures, waarmee de toetsing van de wettigheid van de handelingen van de instellingen aan de gemeenschapsrechter wordt toevertrouwd. In geen geval kan op grond daarvan een door een natuurlijke of rechtspersoon ingesteld beroep tot nietigverklaring, dat niet aan de bij artikel 173, vierde alinea, van het Verdrag gestelde voorwaarden voldoet, ontvankelijk worden verklaard [zie beschikkingen van 23 november 1995, Asocarne/Raad, C-10/95 P, Jurispr. blz. I-4149, punt 26; 24 april 1996, CNPAAP/Raad, C-87/95 P, Jurispr. blz. I-2003, punt 38, en 12 oktober 2000, Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa e.a./Raad, C-300/00 P(R), Jurispr. blz. I-8797, punt 37]. In dit opzicht bevat de bestreden beschikking derhalve geen onjuiste rechtsopvatting.

56 Hieruit volgt dat het tweede middel in zaak C-300/99 P en het derde middel in zaak C-388/99 P, betreffende het ontbreken van een doeltreffende rechterlijke bescherming, wat het eerste onderdeel ervan betreft, als kennelijk niet-ontvankelijk en voor het overige als kennelijk ongegrond moeten worden afgewezen.

Het tweede middel in zaak C-388/99 P

57 Wat ten slotte het door de Xunta de Galicia aangevoerde middel inzake misbruik van bevoegdheid betreft, zij opgemerkt dat dit middel betrekking heeft op de grond van de zaak. Aangezien het beroep in ieder geval niet-ontvankelijk is, en het Hof de bestreden beschikking niet heeft vernietigd, is dit middel kennelijk niet-ontvankelijk.

58 Derhalve moeten de hogere voorzieningen als ten dele kennelijk niet-ontvankelijk en ten dele kennelijk ongegrond worden afgewezen.

Kosten

59 Volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, dat ingevolge artikel 118 van dit Reglement van toepassing is op de procedure in hogere voorziening, wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, voorzover dit is gevorderd. Aangezien Area Cova e.a. en de Xunta de Galicia in het ongelijk zijn gesteld, dienen zij overeenkomstig de vordering van de Raad in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer)

beschikt:

1) De hogere voorzieningen worden afgewezen.

2) Area Cova e.a. en de Xunta de Galicia worden verwezen in de kosten.

Luxemburg, 1 februari 2001.

De griffier

R. Grass

De president van de Vierde kamer

A. La Pergola